

КО ЈЕ КО

Лила Азам Занганех (*Lila Azam Zanganeh*; Париз, Француска), дипломирала је књижевност на Ecole Normale Supérieure у Паризу, а онда се преселила у САД, где предаје књижевност и романске језике на Универзитету Харвард. Објавила је студију *The Enchanter: Nabokov and Happiness* (2011). Живи у Њујорку.

Иван Анџић (1981, Јагодина), објавио је књигу кратких прича *Тонус* (2009). Заступљен је у антологији *Nga Bergradi, me dashuri – Tregimi i ri nga Serbia* (2011) и у зборницима *Од њриче до њриче* (2009) и *Иван коридора, најбоља крајшка њрича* (2011). Приче су му преведене на албански, енглески, немачки, пољски и словеначки језик. Приредио антологију савремене српске кратке приче за пољско читалаштво и, заједно са Славољубом Марковићем, избор кратких прича ауторки/а млађе генерације – *Плејлисиа с њочетџка века* (2011). Уређује часопис студената Филолошког факултета у Београду „Знак“. Преводи са словеначког језика. Живи и ради у Београду и Љубљани.

Драјан Бабић (1987, Карловац), основне и мастер студије завршио на Одсеку за англистику Филозофског факултета у Новом Саду. Пише кратке приче и књижевну критику. Живи у Сомбору.

Роберт Џ. Бајлпер (*Robert J. Butler*), амерички књижевни критичар, аутор и приређивач студија: *Native Son: The Emergence of a New Black Hero* (1991), *The Critical Response to Richard Wright* (1995), *Critical Response To Ralph Ellison* (2000), *The Critical Response in Japan to African American Writers* (2003).

Сол Белоу (*Saul Bellow*; 1915, Монтреал, Канада – 2005, Бруклин, САД), истакнути амерички писац, нобеловац. Студирао је антропологију и социологију на универзитетима америчког средњег Запада, а касније је и предавао на неколико значајнијих америчких универзитета: Принстону, Чикашком и Њујоршком. Поред ро-

мана, писао је и драме, критике чланке и краћа прозна дела. На почетку своје каријере био је под утицајем Троцког. Његово интересовање се касније проширило на поље културе и традиције и руско-јеврејског наслеђа. Најзначајнији романи су му *Човек без ослоњаца* (1944), *Жрџива* (1947), *Не њројусџи дан* (1956), *Хендресон, краљ кише* (1959), *Херцој* (1964), *Хумболџов гар* (1975, Пулицерова награда), *Више се мре од сломљена срца* (1987), *Ревелџџајн* (2000)... Добитник је Нобелове награде за књижевност 1976. године.

Јагранка Божић (1959, Београд), дипломирала је на Катедри за општу књижевност и теорију књижевности Филолошког факултета у Београду, а магистрала на Филозофском факултету. Ради у Народној библиотеци Србије. Сарадница је Завода за проучавање културног развитка, Института за књижевност и уметност и Вукове задужбине. Објавила је већи број научних и стручних радова. Живи у Београду.

Урош Бојановић (1991, Теслић), студира новинарство у Бањалуци. Пише поезију, свира *fretless* бас. Објавио је две збирке поезије: *Ја не моју ниџџа* (2007) и *Из грује собе* (2011).

Франц Верфел (*Franz Werfel*; 1890, Праг – 1945, Беверли Хилс), аустријско-чешки песник, зачетник утопијско-месијанске лирике експресионизма. Син јеврејског трговца, студирао је право и филозофију, радио у шпедицији у Хамбургу пре него што је почео да објављује песме. Прву збирку поезије под називом *Светџски њриџаџељ* (*Der Weltfreund*), објавио је већ 1911. године. Аутор је још неколико збирки песама, новела и драма, али је најпознатији по својим романима, посебно по роману *Бернагеџина џесма* (*Das Lied von Bernadette*, 1941), на основу којег је настао веома успешан филм. Напустио је Беч већ 1938. године и до своје смрти је живео у егзилу, прво у Француској, затим у Калифорнији. Умро је неколико месеци по завршетку Другог светског

рата од срчаног удара. Постхумно је објављена његова једина збирка есеја.

Ингрид Г. Демрих (*Ingrid G. Daemmrich*), стручњакиња за књижевне теме и мотиве, објавила је бројне студије из области компаративне књижевности, укључујући *Enigmatic Bliss: The Paradise Motif in Literature and Spirals and Circles: A Key to Thematic Patterns in Classicism and Realism* (1997), као и *Handbook of Themes and Motifs in Western Literature* (заједно са Хорстом Димрихом, 1987).

Хорст С. Демрих (*Horst S. Daemmrich*), дипломирао је историју и књижевност на колеџу Радклиф, магистрирао компаративну књижевност на Чикашком Универзитету и докторирао француски језик на Државном универзитету Вејн. Професор емеритус немачког језика и компаративне књижевности, аутор књига о Е. Т. А. Хофману, Вилхелму Рабеу, Калу Кролову. Главни је уредник „Изучавања тема и мотива у књижевности“, едиције која обухвата књиге о америчкој, енглеској, руској и јужноамеричкој књижевности.

Жак Деруда (*Jacques Derrida*; 1930, Ел Биар, Алжир – 2004, Париз, Француска), француски филозоф постмодернизма, зачетник покрета деконструкције. Уз Мишела Фукоа, једна од водећих фигура савремене континенталне филозофије у Европи. Његово обимно дело имало је значајан утицај на књижевну теорију и филозофију. Био је професор на Сорбони, на *École Normale Supérieure*. Држао је предавања и на Универзитету Џон Хопкинс, Јејлу, Њујоршком универзитету итд. Добио је почасне докторате на Кембриџу, Колумбија универзитету, Универзитету у Есексу, Лувену итд. Радио је и на *École des Hautes Études en Sciences Sociales* у Паризу. Био је један од оснивача *Collège international de philosophie* (CIPH), институције замишљене тако да буде место за филозофска истраживања која се не би могла радити на другим местима. Био је први председник тог Института. Као професор је радио и на Калифорнијском универзитету. Аутор је бројних дела, између осталих: *L'Écriture et la différence* (1967), *De la grammatologie* (1967), *La Voix et le phénomène* (1967), *La dissémination* (1972), *Marges – de la philosophie* (1972), *Positions* (1972), *L'archéologie du frivole* (1973), *La vérité en peinture* (1978), *La carte postale. De Socrate à Freud et au-delà* (1980), *D'un ton apocalyptique*

adopté naguère en philosophie (1983), *Ulysse gramophone* (1987), *Mémoires – Pour Paul de Man* (1988), *De l'esprit* (1990), *Apories* (1996), *Feu la cendre* (1999), *Foi et Savoir* (2001), *Voyous* (2003) итд.

Зоран Ђерић (1960, Бачко Добро Поље), пише поезију, књижевну критику и студије, преводи с пољског, руског и бугарског. Књиге песама: *Талој* (1983), *Зілоб* (1985), *Унушрашња обележја* (1990), *Пог сћаром лијом* (1993), *Одушак* (1994), *Voglio dimenticare tutto* (на италијанском, 2001), *Аз бо вуге – азбучне молишће* (2002), *Нашаложено* (изабране и нове песме, 2007), *Блашо* (2011). Студије, огледи и критике: *Сесџра – књија о инцесџу* (1992), *Вајшрено кршишење* (1995), *Море и мраморје – дневник јушоовања јо Ајулију* (2000), *Анђели носшалује – јоезија Данила Киша и Владимира Набокова* (2000), *Данило Киш: ружа-јесник-јо/оілег* (2002), *Песник и њејова сенка. Есеји о срјском јеснишћу ХХ века* (2005), *Сшваране модерној свијејши (1450–1878)* (коаутори Д. Гавриловић, З. Јосић, 2005), *Незасишење – јољска драмашурија ХХ века* (2006), *Са исшока на зајад – словенска књижевна емиграција у ХХ веку* (2007), *Дом и бездомношћу јоезији ХХ века* (2007), *Исшорија Вишолда Гомбровица* (2008), *Тесшосшерон. Нова јољска драмашурија* (2008), *Поештика срјској филма – срјски јисци о филму 1908–2008* (2009), *Позоришше и филм* (2010), *Вишћацијева Луга локомошћива – између јоозоришшћа и филма* (2010), 3 – у возовима евројске класе, у дујим зашвореним комјозицијама, у диму и јејелу (2011). Приредио више књига и антологија. Живи у Новом Саду.

Ралф Елисон (*Ralph Waldo Ellison*; 1914, Оклахома – 1994, Њујорк), афроамерички писац и научник. Студирао је композицију на Универзитету Таскеги у Алабама. У Њујорк одлази 1937. да би студирао вајарство, упознаје писца Ричарда Рајта и постаје сарадник бројних књижевних часописа и активиста људских права. Током Другог светског рата служи у трговачкој морнарици. Први роман *Invisible Man* (*Невидљиви човек*) објављује 1952. и за њега добија Националну књижевну награду. У анкети магазина *Тајм* овај роман је уврштен међу 100 најбољих романа написаних на енглеском језику између 1923. и 2005. За живота је објавио још само две збирке есеја *Shadow and Act* (1964) и *Going to the Territory* (1986). Збирка прича *Flying Home* (*Лешћ кућу*) и роман *Juneteenth* изашли су постхумно.

Дерек Еџриџ (*Derek Attridge*, 1945), британски научник, стручњак за енглеску књижевност коју предаје на Универзитету Јорк. Дипломирао је на Универзитету Натал у Јужноафричкој Републици, а магистрирао и докторирао на Оксфорду. Бави се јужноафричком књижевношћу, теоријом књижевности и деконструкцијом. Објавио је више студија, између осталих: *Well-weighed Syllables: Elizabethan Verse in Classical Metres* (1974), *The Rhythms of English Poetry* (1982), *Peculiar Language: Literature as Difference from the Renaissance to James Joyce* (1988), *Poetic Rhythm: An Introduction* (1995), *Joyce Effects: On Language, Theory, and History* (2000), *J. M. Coetzee and the Ethics of Reading: Literature in the Event* (2004), *The Singularity of Literature* (2004), *How to Read Joyce* (2007), *Reading and Responsibility: Deconstruction's Traces* (2010).

Бранислав Живановић (1984, Нови Сад), дипломирао је на Одсеку за компаративну књижевност Филозофског факултета у Новом Саду. Пише поезију и књижевну критику. Објавио је књигу поезије *Поледало* (2010), за коју је добио „Бранкову награду“ и *Црно свећло* (2012). Живи у Новом Саду.

В. Г. Зебалг (*Winfried Georg Sebald*; 1944, Вертах, Немачка – 2001, Норфок, Енглеска), студирао је немачки језик и књижевност у Фрајбургу и Манчестеру. Од 1970. предавао је на Универзитету Источне Англије у Норичу у Енглеској. Професор европске књижевности постао је 1987. године. Од 1989. до 1994. био је први управник Британског центра за књижевно превођење. Најважнија дела су му *Schwindel. Gefühle* (1990; хрв. превод *Vrtoglavica*, „Vuković & Runjić“, Загреб, 2011), *Die Ausgewanderten* (1992; срп. превод *Исељеници*, „Паидеиа“, Београд, 2011), *Die Ringe des Saturn. Eine englische Wallfahrt* (1995; срп. превод *Саџурнови ѿрсејенови*, „Плато“, Београд, 2006), те постхумно објављени *Austerlitz* (2001; срп. превод *Аустерлиц*, „Паидеиа“, Београд, 2009). Добитник је бројних награда, укључујући књижевну награду за фикцију *Лос Анђелес ѿјамса*, Берлинску књижевну награду, награду „Literatur Nord“, награду „Хајнрих Бел“ града Келна, Хајнеову награду и Бременску књижевну награду. Погинуо је у саобраћајној несрећи. У марту 2002. постхумно му је додељена награда Националног удружења књижевних критичара.

Иџало Зевео (*Italo Svevo*; 1861. Трст – 1928, Мота ди Ливенца), италијански књижевник. Право име му је било Еторе (Хектор Арон) Шмиц. Признат је тек после смрти као један од најважнијих модерних италијанских писаца. На српски језик преведени су његови романи *Зенова савесѿ*, *Сенилносѿ*, новела *Неслана шала* и неколико приповедака у периодици; у ширем контексту југословенског културно-језичког простора, читаоци су имали прилику да се упознају са његовим романима *Касна љубав* и *Касна сѿаросѿ*: роман о човјеку који није умио биѿи млад. Између осталих дела, објавио је *Una vita* (1892), *Senilità* (1898), *La coscienza di Zeno* (1923), *Una burla ruscita* (1926) и др.

Николина Зобеница (1976, Ријека), дипломирала Немачки језик и књижевност и Енглески језик и књижевност, магистрирала и докторирала Немачку књижевност на Филозофском факултету у Новом Саду, где је и доцент за немачку књижевност на Одсеку за германистику. Објављује радове из немачке и компаративне књижевности, образовања и методике наставе, науке о превођењу са тежиштем на књижевном превођењу. Преводи са немачког на српски језик (Бото Штраус, Илзе Ајхингер).

Нина Ивановић Мужека (1976, Нови Сад), магистрирала је енглеску књижевност на Филозофском факултету у Новом Саду, а докторирала на Филолошком факултету у Београду. Ради као асистенткиња на предметима из енглеске књижевности на Филозофском факултету у Новом Саду. Аутор је студије *Границе и ѿреѿиѿања: Проблематѿика жанра у романима Џулијана Барнса* (2006). Бави се превођењем. Живи у Новом Саду.

Дејан Илић (1961, Травник), песник и преводилац. Завршио италијански језик и књижевност на Филолошком факултету у Београду. Објавио следеће књиге поезије: *Фиѿуре* (1995), *У боји без ѿона* (1998), *Лисабон* (2001), *Дувански ѿуѿ* (2003), *Кварѿ* (2005), *Из викенда* (2008), *Линије беѿа* (изабране песме, 2011) и *Каѿасѿар* (2013). Превео је песничке књиге С. Квазимода, Л. Синизгалија, В. Магрелија, Б. Катафија, Ч. Павезеа, У. Фјорија, Ф. Пустерле, Ђ. Орелића, као и антологију савремене италијанске поезије *Тело и ѿѿлег*. Нови иѿталијански ѿесници. Превео је и пет књига Жана Бодријара. Живи и ради у Београду.

Робертџо Каласо (*Roberto Calasso*; 1941, Фи-ренца), романсијер, есејиста, издавач. Један од најважнијих савремених италијанских писаца. Романи: *L'impuro folle* (1974), *La rovina di Kasch* (1983), *Le nozze di Cadmo e Armonia*, 1988, срп. пре-вод *Свадба Кадма и Хармоније, „Свејџови“*, Нови Сад, 1997), *Ка* (1996), *К.* (2002, срп. превод *К., „Ар-хипелаг“*, Београд, 2009), *Il rosa Tiepolo* (2006, хрв. превод *Тијеролова руџиџаста, „Њуковић & Рунџић“*, Загреб, 2011), *La Folie Baudelaire* (2008) и *L'ardore* (2010). Књиге есеја: *I Quarantanove Gradini* (1991), *La letteratura e gli dèi* (2001), *La follia che viene dalle Ninfe* (2005) и *Cento lettere a uno sconosciuto* (2003). Дела Роберта Каласа преведена су на све веће светске језике. Главни је уредник и председник *Adelphi Edizioni*, једног од водећих италијанских и европских издавача. Живи у Милану.

Најџаша Камџмарк (1974, Фоча), магистри-рала је и докторирала на Одсеку за англистику на Филозофском факултету у Новом Саду, где ради као асистент за ужу научну област Енглеска и америчка књижевност. Објавила је студију о савременој аустралијској прози под насловом *Три лица аустралијске прозе* (2004) и заједно са Мајклџом Вајлдингџом приредила антологију савремене аустралијске прозе *Приче из безвреме-не земље* (2012). Живи у Новом Саду.

Сања Карановић (1973, Бачка Паланка), ди-пломирала је на Филозофском факултету у Но-вом Саду на Одсеку за немачки језик и књижев-ност. Ради као професор немачког језика и бави се превођењем.

Викџорија Кромбхолџ (1982, Нови Сад), магистрирала је на Одсеку за англистику Фило-зофског факултета у Новом Саду, где ради као лектор. Објавила је студију *Плес љо жиџи: љол, род и иденџиџиџеј у романима Тони Морисон* (2010). Живи у Новом Саду.

Александар Б. Лаковић (1955, Пећ), на Ме-дицинском факултету у Приштини дипломирао 1980. године, а специјализацију из интерне ме-дицине 1988. године у Београду. Од 1980. живи и ради у Крагујевцу. Пише поезију, књижевну критику и есеје. Уредник је часописа „Кораци“ од 2013. године. Објавио је књиге песама: *Ноћу* (1992), *Заседа* (1994), *Поврајџаку Хиландар* (1996), *Дрво слејџој џаврана* (1997), *Док нам кров про-*

кишњава (1999), *Ко да нам враџи лица усџуџи изџубљена* (изабране песме, 2004) и *Нећеш у љес-му* (2011); књиге есеја: *Од џоџеџа до сродника: Миџолоџски свејџ Словена у срџској књижевности* (2000), *Токови ван џокова: Ауџенџиџни љеснички љосџуџици у савременој срџској љоезији* (2004), *Језикоџворџи: Гонџорџизам у срџској љоезији* (2006), *Дневник речи: Прикази и есеји љесничке срџске љродуџије 2006\07* (2008), *Дневник љласова: есеји и љрикази срџске љесничке љродуџије 2008-2009* (2011), *Ђорђе Марковић Коџер: језик и миџ* (2013); књига путописа *Хиландарски љуџокази* (2002).

Ивана Максић (1984, Крагујевац), дипломи-рала је и завршила мастер студије из енглеске књижевности и језика на Филозофском факул-тету у Новом Саду. Објавила збирке поезије *О џело џвори ме* (2011) и *Изван комуникаџије* (2013). Преводи са енглеског језика. Пише поезију и кратке приче. Живи у Крагујевцу.

Дамир Малешев (1968, Нови Сад), пише по-езију и преводи с енглеског. Објавио је књигу песама *Расџ* (1998).

Здравко Пејџровић (1981, Бечеј), дипломи-рао је и магистрирао на Одсеку за српску књи-жевност и језик Филозофског факултета у Новом Саду. Објавио је студију *Креџиџивни хаос „Бур-леске љосџодина Перуна боја прома“* (2011). Живи у Бечеју.

Дуња Пешуџ (1989, Бачка Топола), дипломи-рала је на Одсеку за српску књижевност и језик Филозофског факултета у Новом Саду. Студент-киња мастер студија на истом одсеку. Пише при-казе и критике.

Никола Појџовић (1979, Сарајево), објавио је преводе књига италијанских писаца Етореа Ма-зине (*Ђожђе и мед*, 2002; *Победник*, 2003), Симо-не Винчи (*О деџи се ниџиџа не зна*, 2004; *У свакоџ смислу љубав*, 2008) и Валерије Пареле (*Приче из Најџуља*, 2010), те бројне преводе савремених италијанских приповедача у књижевној перио-дици. Члан УКПС од 2009. године. Запослен је као наставник италијанског језика на Одсеку за му-зичку уметност Филолошко-уметничког факул-тета у Крагујевцу. Области научног интересо-вања су савремена италијанска књижевност, теорија превођења и стилистика.

Васа Павковић (1953, Панчево), пише поезију, прозу, есеје и књижевну критику. Књиге песама: *Калеидоскоп* (1981), *Ојсесија* (1985), *Телесна сјраси* (1989), *Конверзија* (1994), *Несијурносј* у *Њексју* (1994), *Књија о ласјавицама* (2000), *По-мало далеко* (2005), *Вајрена линија* (изабране и нове песме; 2007), *Елејије и баладе из њрошлој сјолоећа* (2007), *У варљивом живоју* (2012), *Мајсјори ѡвечи: књија оданосји* (2013). Књиге прича: *Монсјрум и друје фикције* (1989), *Мачије очи* (1994), *Хијнојисан* (1996), *Божанске клојке* (2001), *Последњи шјићеник ноћи* (2001), *Глиб Гибралјара – фанјазма* (2004), *Мој живој на Марсу* (2005), *Црнац у белој кошуљи* (2008). Романи: *Љубавнички декамерон* (1998), *Месец јануар* (2002), *Докјор Бајуј ѡројив надрилекара* (2006). Књиге есеја и критика: *Све сјране свејија* (1991), *Кријички ѡексјови* (1997), *Дух модернизма* (2001), *Слајки сјриј* (2001), *Појлед на свеј* (2002), *Наш слајки сјриј* (2003), *Појлед кроз ѡрозу* (2006), *Сјих и смисао – есеји о срјским ѡсеницима* (2012). Приреддио више књига. Живи у Панчеву.

Маја Ројач (1973, Нови Сад), докторирала на Одсеку за српску књижевност Филозофског факултета у Новом Саду. Пише студије, есеје и књижевну критику. Објавила је студије *Фијуралносј* и *фијуралјивносј* (2008) и *Исјорија, ѡсеудолојија, фама* (2010). Објављује критичке текстове у периодици. Живи у Новом Саду.

Бојан Самсон (1978, Осиејек), дипломирао српску књижевност и језик на Филозофском факултету у Новом Саду. Објавио збирку песама *Superblues* (2007), редиговано издање исте збирке на сајту *Јуродива књижара*, а збирку песама *Folk Singer* (2014) у електронском часопису *Афирмајор*. Један од приредјивача Зборника нове новосадске поезије *Нешјо је у ијри* (2008). Са гитаристом Ненадом Патковићем чини поетско-музички дует *Башија фејиша*. Са Јованом Живковићем чини поетски дует *Cloudbuster Meets Hound of Love*. Са Николом Оравецом чини поетски дует *Sweet Talkers*. Са Ником Душановим и Сергејем Станковићем чини књижевну групу БЕС. Објављује приче, песме и критичке приказе у домаћој периодици и на Интернету. Живи у Новом Саду.

Горан Симић (1952, Власеница), босанско-канадски песник, пише и кратке приче, радио-драме, радио је и као уредник књижевних часописа.

Поезија му је објављивана у домаћим и светским антологијама. Објавио је преко двадесет књига, а песничке књиге су му преведене на више од десет светских језика. Добитник је више међународних награда, попут "Freedom to Write Award" коју додељује амерички ПЕН центар, "Peoples Award", "Canadian Writers Association award" за најбољу књигу поезије 2012. Творац је три либрета за опере, а његова драма за децу *Бајка о Сарајеву* на сцени Позоришта младих у Сарајеву изводи се већ седамнаест година. Тренутно живи у Сарајеву.

Сјини (Гордон Метју Томас Самнер; енгл. *Gordon Matthew Thomas Sumner*; 1951, Волсенда у Северном Тајнсајду, Енглеска), енглески музичар. Пре соло каријере, био је главни текстописац, певач и басиста рок групе *Полис* (*The Police*). Као соло музичар и члан групе *Полис*, продао је преко 100 милиона плоча, добио шеснаест Греми награда за свој рад (први Греми добио је за „најбољи рок инструментал наступ“, 1981. године) и једном је био номиниован за Оскара за најбољу песму.

Енес Халиловић (1977, Нови Пазар), приповедач, песник, драмски писац и новинар. Објавио је збирке поезије: *Средње слово* (1995), *Блудни ѡриј* (2000), *Листови на води* (2007), *Песме из болесји и здравља* (2011), и *Ломача* (изабране песме, 2012); збирке прича: *Појомци одбијених ѡросаца* (2004) и *Кајларне ѡјаве* (2006); драме: *In vivo* (2004) и *Кеметј* (2010), као и роман *Еј о води* (2012). Добитник је Златне значке за допринос култури Културно-просветне заједнице Србије, као и књижевних награда „Бранко Миљковић“ и „Ђура Јакшић“. Његове приче, поезија и драме објављене су у засебним књигама на енглеском, пољском, француском, турском и македонском језику, а проза и поезија му је превођена на енглески, немачки, арапски, шпански, француски, пољски, румунски, украјински, мађарски, словеначки, летонски, албански, македонски, турски, руски, грчки, бугарски и каталонски језик. Живи у Новом Пазару.

Ојо Хорвај (1967, Нови Сад), студирао у Новом Саду, Ерлангену и Берлину. Пише и преводи поезију са мађарског, немачког и италијанског језика. Објављене књиге: *Где несјјаје шума* (1987. – „Бранкова награда“), *Горки листови* (1990), *Зру-*

шавање (1990), *Фошграфје* (1996), *Канада. Gedichte* (1999), *Дозвола за боравак* (2002), *Пушовајши у Олмо* (2008 – награда „Мирослав Антић“), *Изабране & нове њесме* (2009). Песме у антологијама (избор): *Црџеж који кајље* (Алманах нове војвођанске поезије, 1988), *Die neuen Mieter. Fremde Blicke auf ein vertrautes Land* (Hrsg. I. Mickiewicz. 2004), *Звезде су леје, али немам кад да их љегам* (Антологија српске урбане поезије, 2009). Преводи (књиге): Јанош Пилински, *Крајтер* (1992, награда Друштва књижевника Војводине за превод године), *Ото Фењвеш: Анђео хаоса* (2009), Ханс Магнус Енценсбергер, *Последњи љоздрав аспронаујшима* (2010). Живи и ради у Фиренци.

Игор Цвијановић (1979, Тузла), завршио је основне и магистарске студије енглеског језика и књижевности на Филозофском факултету у Новом Саду. Објавио је превод прозе Џона Барта, Ени Пру, Криса Абанија, Рејфа Ларсена, Џојс Керол Оутс, Дејвида Фостера Воласа и др. Добитник је Награде за превод године Друштва књижевника Војводине (2012). Ради као предавач енглеског језика на Пољопривредном факултету у Новом Саду.

Предрај Црнковић, преводилац и писац. Превео 15 књига са скандинавских језика и једну с енглеског, а објавио четири романа и једну збирку приповедака (закључно с мајем 2012). Члан УКПС.

Марјан Чакаревић (1978, Чачак), дипломирао је и завршио мастер студије из српске и светске књижевности на Филолошком факултету у Београду. Објављене књиге поезије: *Исечци* (1997), *Параирад* (1999) и *Сисџем* (2011). Пише и књижевну критику и есејистику. Објављивао у домаћим и регионалним часописима. Живи у Београду.

Гала Чаки (1987, Зрењанин), дипломирала је мастерирала на Академији уметности у Новом Саду (група за сликање). Имала више самосталних

и групних изложби. Чланица је Удружења ликовних уметника Војводине. Живи у Новом Саду.

Рагивој Шажјинац (1949, Зрењанин), пише поезију, прозу, књижевну и ликовну критику, преводи с руског и енглеског језика, бави се и драматургијом. Књиге песама: *Оружје људски рањено* (1970), *Шуми се враћају љрајови* (1974), *Даровно љушовање* (1978), *Панілосов извешіај* (1982), *Сузе у лунајарку* (1987), *Оченаш на Тајмскверу* (1991), *Оловни долов* (1995), *Лег и млеко* (2003), *Пси верса* (2005), *Кањишка моношійија* (двојезично на српском и мађарском, 2007), *Северни изјовор* (2011), *Сшара каншјина* (2011), *Ди* (2013), *Зло цвећа* (2013); књиге прозе: *Банашка чшјанка* (1991), *Мој бејејски гео свеша* (1994), *Бајке о ірму* (1995), *Чеховија* (1996) *Вез у ваздуху* (1998), *Жршве бигермајера* (2000), *Сибилски іласови* (2001), *Нага сшјанује на крају ірада* (са Угљешом Шажјинцем, 2002), *Водено геіше* (2004), *Причица* (2005), *Кинеско дворишше* (2006), *Lyrik klinik* (2009), *Северни изјовор* (2011), *Сшара каншјина* (2011), *Дилинкуца – краішке и фришке банашке бајке* (са Љ. Шажјинац, 2012); књиге есеја: *Хошел Чарнојевић* (1989), *Демоіоріон* (1990), *Хајка на Акшјона* (1997). Живи у Зрењанину.

Предрај Шайоња (1972, Нови Сад), дипломирао је енглески језик и књижевност на Филозофском факултету у Новом Саду. Превео је књиге Дорис Лесинг, Алис Манро, Ајрис Мердок, Флена О'Брајана, Луиз Велш, Мишела Фејбера... Добитник је награде Друштва књижевника Војводине за превод године (2007). Живи у Новом Саду.

Љубица Шљукић Туцаков, дипломирала је на Катедри за општу књижевност и теорију књижевности Филолошког факултета Универзитета у Београду, а мастер студије завршила на Факултету организационих наука Универзитета у Београду. Од 2012. учествује као спољна сарадница у раду пројекта *Књиженсшво – штеоріја и исшјоріја женске књиженосшји на сршјском језику до 1915. іогине*.